॥ अथ षड्विंशोऽध्यायः ॥

नारद उवाच ॥ स एकदा महेष्वासो रथं पञ्चाश्वमाशुगं ।
द्वीषं द्विचक्रमेकाक्षं त्रिवेणुं पञ्चबन्धुरं ॥ १ ॥
एकरश्म्येकदमनमेकनीडं द्विकूवरं ।
पञ्चप्रहरणं सप्तवरूथं पञ्चविक्रमं ॥ २ ॥
हैमोपस्करमारुह्य स्वर्णवर्माक्षयेषुधिः ।
एकादशचमूनाथः पञ्चप्रस्थमगाद्वनं ॥ ३ ॥
चचार मृगयां तत्र दृप्त आत्तेषुकार्मुकः ।
विहाय जायामतदर्हां मृगव्यसनलालसः ॥ ४ ॥*
आसुरीं वृत्तिमाश्रित्य घोरात्मा निरनुग्रहः ।
न्यहनन्निशितैर्बाणैर्वनेषु वनगोचरान् ॥ ५ ॥
तीर्थेषु प्रतिदृष्टेषु राजा मेध्यान् पशून् वने ।
यावदर्थमलं लुब्धो हन्यादिति नियम्यते ॥ ६ ॥
य एवं कर्म नियतं विद्वान् कुर्वीत मानवः ।
कर्मणा तेन राजेन्द्र ज्ञानेन स न लिप्यते ॥ ७ ॥
अन्यथा कर्म कुर्वाणो मानाद्रूढो निबध्यते ।
गुणप्रवाहपतितो नष्टप्रज्ञो व्रजत्यधः ॥ ८ ॥
तत्र निर्भिन्नगात्राणां चित्रबाणैः शिलीमुखैः ।
विप्लवोऽभूद्दुःखितानां दुःसहः करुणात्मनां ॥ ९ ॥